

Jaroslav Vávra – životopis

Pan Jaroslav Vávra se narodil 7. 2. 1933. Od narození žije v Lenešicích. Pan Vávra měl dalších 5 sourozenců, 3 bratry a 2 sestry. Bydleli v malém domku u hřbitova. Od malička se se svými sourozenci starali o zvířata a pomáhali na malém hospodářství. Pan Vávra chodíval vždy po škole pást kozu k řece, kde si potom hrál se svými přáteli. Koza byla tak vycvičená, že když se jí chtělo, tak šla sama domů. Kluci si hráli na babu, lezli po stromech, a tak podobně.

Pan Vávra začal chodit do školy v Lenešicích v roce 1939, tedy začátkem 2. sv. války. V tom roce se k nim nastěhoval uprchlík ze Sudet, který byl učitel a následně učil na místní škole. V první třídě nastoupil pan Vávra do Sokola. Když začal chodit do obecní školy, byl jeho učitel bývalý legionář pan Cyprián. Pan Vávra absolvoval 4 roky obecní, další 4 roky měšťanské školy a jeden rok JUK (jednoučební kurz). V obecní škole chodil pan Vávra se třídou pomáhat na pole trhat plevel. Na zahradě školy stála velká stodola, byly tam záhony a několik úlů se včelami.

Na měšťanskou školu musel složit zkoušky. Když byl pan Vávra na měšťanské škole, vyrobili si z obroušeného plíšku a klacku nástroj na píchání bodláků. V Lenešicích měl hudební školu pan Augustin Schráníl. Pan Vávra k němu chodil na housle. Pan Schráníl byl přísný. Když hrály děti falešně, klepl je smyčcem přes prsty. Pan Vávra se musel ve škole učit německy a po konci války se zas učili rusky. Koncem války chodíval do školy jen jednou týdně pro úkoly.

Z války si pan Vávra pamatuje mnoho událostí. Viděl příchody českých uprchlíků před Němci ze Sudet. Také zažil velké přelety bombardérů, kterých bylo i několik set.. Viděl nálet americké stíhačky na vlak do Dobroměřic, při kterém zemřel strojuvůdce, také bývalý legionář. Také viděl Vlasovce v Dobroměřicích, pochod smrti přes Lenešice a příjezd ruské armády. Pomáhal také ruským zajatcům, kteří byli vězněni ve statku číslo 70 tak, že jim nosil přes plot jídlo. Otec pana Vávry pomáhal pohřbívat na hřbitově a pan Vávra jako kluk, díky tomu, že bydlel u hřbitova, viděl zastřeleného legionáře z vlaku, pohřeb vězňů z pochodu smrti i pohřeb ruského vojáka, kterého přešel tank. Vězni z pochodu smrti a ruský voják jsou v současné době pohřbeni před budovou prvního stupně naší školy.

Na konci války zažil v Lenešicích německé uprchlíky z Čech před Rusy a mnoho německých zajatců v sedmdesátce.

Pan Vávra také viděl na konci války zajaté nacisty. Jeden napadl na nádraží výpravčího, takže byl popraven vzadu u obecního úřadu u naší školy. Ostatní si museli vykopat hrob na Pískovně a tam je popravili a pohřbili. Jsou tam asi dodnes.

Po válce učil na škole učitel, který byl v koncentračním táboře, a který měl slabé nervy, když děti hrály falešně.

Pan Vávra po základní škole šel studovat truhlářinu.

V roce 1951 nastoupil na vojnu. Byl na vojně ve Vysokém Mýtě. Ze začátku nastoupil jako kuchař. Ale nebavilo ho to, a tak ho převedli k železničnímu vojsku, kde stavěl tratě a železniční mosty. Pan Vávra se tam vyškolil a naučil se svařování, zacházení s autogenem a tak dále. A pak navíc složil potápěčský kurz, kde pokládal různé kabely přes řeky a potoky. Pracoval také na stavbě hrází u přehrad. Patřil mezi 16 specialistů v armádě.

Na vojně byl do roku 1955. Když vojna skončila, tak šel dělat ke geologickému průzkumu v Dubí u Teplic, kde se následně stal mistrem. Tam prováděli třeba odvodňování hnědouhelných dolů a průzkumy ložisek štěrkopísků.. Na Cínovci dělali 1600 m hluboký průzkum na těžbu wolframu. Poté nastoupil do Tesly kvůli zdravotním problémům, kde měl na starosti technické plyny. Po Tesle pracoval jako truhlář.

Pan Vávra pracoval do 80 let. Dnes už sice nepracuje, ale rozhodně nesedí jenom doma. Jezdí na kole, už 20 let chodí na túry s Klubem turistů Louny a přivydělává si peníze tím, že včelaří a prodává domácí med. Pan Vávra je stále plný sil. Je to skvělý člověk, má rád přírodu, je plný optimismu a rád povídá. Díky němu jsme poznali, jak to vypadalo v Lenešicích před válkou a za války. Kde všude byly obchody, čím se lidé živil. Popsal nám, jak se hodně věcí změnilo po roce 1948. Uvědomili jsme si, jak je naše doba úplně jiná.